

altså ikke sammen, når denne regering faktisk har fået indført en masse forbedringer på sundhedsområdet, hvor der er blevet stillet behandlingsgarantier op.

Vi hørte også lige før, at i flere kommuner vil man gerne arbejde med at give hjælp til de psykisk syge, men her er det altså socialdemokratiske kommunalpolitikere, der spærrer for det. Vi fik et klart bevis for det her i Folketingssalen for lidt siden, og det er altså ikke den vej, vi vil gå i Dansk Folkeparti. Vi vil gerne være med til at hjælpe de mennesker, og vi har jo heller ikke på noget tidspunkt sagt, at de mennesker ikke skal hjælpes. Men vi er altså ikke skyld i, at antallet stiger.

Kl. 15:40

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:40

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jo, det er Dansk Folkeparti sådan set, for faktum er jo, at balancen mellem hvilken arbejdsmarkedsindsats man skal gøre for at få folk i arbejde, og hvilken indsats man skal gøre for at sikre, at folks øvrige problemer, som måske står i vejen for at få et arbejde – deres sygdom, deres sårbarhed, måske deres manglende evne til at få en uddannelse – bliver løst, er jo sådan, at i dag er arbejdsmarkedsindsatsen kommet til at stå højere end serviceloven. Det er de meldinger, vi får fra Videnscenter for Socialpsykiatri, og det er de meldinger, vi får udefra rundtomkring.

Kommunerne er blevet tvunget til at gøre den store indsats for at få folk i arbejde igen, så alt det andet med at tage stilling til, om folk i virkeligheden har det for dårligt til at have et arbejde, tilsidesættes fuldstændig. Resultatet er, at unge mennesker, der er psykisk sårbare, bliver tvunget ud i et arbejde eller i aktivering eller andet på et tidspunkt, hvor det betyder, at de fuldstændig knækker nakken på det og er fuldstændig i afmagt over det, der foregår, og hvad gør man så? Så søger man om førtidspension, og det er måske derfor, vi ser den stigning i netop antallet af unge med psykiske lidelser, der nu kommer permanent på overførselsindkomst og aldrig nogen sinde kan se frem til det løft, som ordføreren hele tiden nævner kontanthjælpsmodtagere trods alt kan få, den dag de kommer i arbejde.

Kl. 15:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:41

Christian H. Hansen (DF):

Nu får fru Sophie Hæstorp Andersen det nærmest til at lyde, som om der står i serviceloven, at jo flere vi kan få ind under det, fru Sophie Hæstorp Andersen omtaler, jo bedre. Men det jo ikke virkeligheden. Virkeligheden er jo ikke, at man siger til kommunerne: Nu må I ikke gøre en aktiv indsats for at hjælpe de her mennesker med at komme videre. Virkeligheden er jo ikke, at der står i serviceloven, at kommunerne slet ikke må gøre nogen indsats for de mennesker.

Men det er klart, at i forhold til den tidligere socialdemokratiske regerings politik har denne regerings politik været at være med til at få så mange folk som overhovedet muligt i arbejde, og som jeg har nævnt under debatten, er det også lykkedes. Det er gået fremad, færre på kontanthjælp og færre arbejdsløse, og det er altså bedre at sørge for, at folk bliver selvforsørgende, end den politik, Socialdemokratiet ønsker at føre, nemlig at jo flere på overførselsindkomster og jo flere på kontanthjælp som overhovedet mulig, jo bedre. Det er socialdemokratisk politik, så ja, der er en forskel.

Kl. 15:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra fru Lise von Seelen.

Kl. 15:42

Lise von Seelen (S):

Hr. Christian H. Hansen nævner i sin ordførertale, at Dansk Folkeparti er rigtig godt tilfreds med finanslovaftalerne; de har virkelig rykket noget. Finanslovaftalerne er jo det grundlag, der også karakteriserer de aftaler, der er om kommunernes virke.

Vi har netop fået at vide, at kommunernes sociale udgifter eksploderer. Vi har netop fået at vide, at i forhold til budgettet for 2007 viser regnskabstallene, at kommunerne har måttet bruge 2,1 mia. kr. på de særligt udsatte børn og unge. Der er altså en stigning på 7 pct. på det særlige sociale område, som handler om børn og unge med særlige vanskeligheder.

Der er jo mange børn, der hører med til den gruppe, vi taler om her; det er børn, der har nogle opvækstvilkår, som gør, at de ikke har de samme muligheder i livet som alle andre børn. Synes ordføreren ikke, at det er et vink med en vognstang om, at vi politikere må finde nogle redskaber, der gør, at de her familier og børn får nogle bedre muligheder?